

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Eu, Tatăl Savaot, grăiesc cu Tine, Fiul Meu Emanuel, Unul Meu născut, și să Ne audă pe Noi poporul acestui râu de cuvânt, iar focul cel curățitor al Duhului Sfânt din acest râu de cuvânt, să-l facă vrednic de credință și de faptă pe acest popor, să-l facă ascultător și primitor de Dumnezeu. Amin.

Hai, Fiul Meu și al mamei Fecioare, hai să lucrăm cu toții cuvânt. Hai, tată, să lucrăm, căci Tu le-ai spus ucenicilor Tăi să caute mai întâi împărăția cerurilor, și pentru ea să lucreze ei, iar ea să le adauge lor pe cele de trebuință trupurilor lor, și ca după voia cerului să le adauge lor. Hai să Ne mângâiem învățând, căci suntem Învățători peste om, chiar dacă nu așează omul peste el învățătura aceasta. Hai, tată, să veghem, chiar dacă omul iese de sub veghea lui Dumnezeu. Avem din Noi învățători ucenici, și ei iau din Noi și povățuiesc acest popor și pe omul care ia de la ei pe Dumnezeu, și aceasta înseamnă lucrare de ucenic desăvârșit, iar cuvântul Tău este adevărat, căci Tu ai spus că nu este ucenic mai mare ca Învățătorul său, și că ucenicul adevărat este ca Învățătorul său. Amin.

Acum, Fiule Emanuel, grăiesc pentru poporul acestei învățături, și din grăierea Noastră cu el să audă cei ce nu au învățător peste pământ. O, cine-și disprețuiește învățătorul, acela nu are învățător peste el, iar cine nu lucrează cu învățător tot lucrul său cel cu trupul și cel cu duhul, acela nu este cu nici un chip ucenic, ci este urător de mântuire, de vreme ce-și disprețuiește învățătorul, și mai ușor este păcatul disprețuirii învățătorului, decât păcatul disprețuirii cuvântului învățătorului, căci cuvântul este învățător de viață, iar cine urăște învățătura de la învățător, acela urăște viața, pentru mintea sa însăși.

O, popor al venirii Fiului Meu Învățătorul! Te învăț, tată, să știi cum să te păstrezi fiu al învățăturii și cum să stai sub acoperământul ei. Duhul cel potrivit lui Dumnezeu și ție se muncește cu orice chip străin de cer să te clatine și să te scrie cu cei necredincioși, dar tu să te lupți dacă Eu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, îți dau învățătură de viață. Poporul cel cincizeci de ani învățat de cuvântul învățăturii venirii Domnului acum, a fost scris cu cei necredincioși dacă nu a rămas până azi împlinitor al învățăturii cea de peste el, iar jalea cerului e grea și mare de la cel ce auzind pe Dumnezeu Învățătorul, nu a luat de la El, ci a luat fiecare din mintea sa însăși și n-a rămas fiu al învățăturii, căci și-a disprețuit învățătorul cel pus de Dumnezeu peste el.

Ascultă cu credință și cu faptă, popor învățat din cer și de pe pământ prin cuvânt! Ascultă, tată, căci cine calcă în el cuvântul învățăturii, acela este tras cu cei necredincioși și se face vinovat pentru viața sa însăși. Dar Eu te învăț, tată, și te rog, ascultă din cer și de pe pământ pe Dumnezeu. E zi de învățătură, e mama Fiului Meu în sărbătoare în cer, și cu tine pe pământ. Ea a învățat mult și a ascultat de duhul vieții, căci cine nu are învățător, nu are viață, ci are numai trup fără viață, fără de învățător peste el, căci cuvântul învățăturii este viață, iar mintea trupului trebuie să fie casa învățăturii, și apoi rodul învățăturii. Amin.

O, Fiule Emanuel, să Te asculte poporul acestui râu de cuvânt și să-Ți fie rod, și să-Ți fie ucenic. Amin. Cel ce este mai mare ca Tine, prin neascultare este el așa. Cel ce trece peste învățătorul cel de la Dumnezeu, acela prin neubire de Dumnezeu se face mai mare peste el însuși decât învățătorul său, și așa își disprețuiește el învățătorul, care i-ar da lui viață de la Dumnezeu prin cuvântul cel rostit. O, e prea mare durerea de la poporul cel pierit prin neascultare. Neascultarea se naște din nemulțumire, iar nemulțumirea aduce nesupunerea, care vine în om de la duhul cel rău al iubirii de sine, al părerii de sine, și un așa om nu are Dumnezeu, nu Te are, Fiule, căci Tu ai fost Fiul ascultării și al supunerii în cer și pe pământ, și

ai putut da viață și lumină oamenilor, și acesta este rodul celor ce au tată, celor ce sunt fiii împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

O, nu plânge, Fiule scump! Nu plânge, tată, în Tine și în fiii cei puși de Tine învățători, căci Noi trebuie să lucrăm, tată. Hai să învățăm poporul, căci suntem Învățători, iar cei ce sunt fiii învățăturii Ne vor asculta pe Noi. Amin, amin, amin.

– Dacă Tu, Tatăl Meu, Îmi spui să nu plâng, și Eu Îți spun Ție: nu plânge, Tatăl Meu scump! O, așa își mângâie învățătorul cei ce iau de la el pentru duhul și pentru lucrarea lor, așa milă și iubire iau ei unii de la alții. O, nu plânge nici Tu, Tatăl Meu, că dacă Tu lucrezi, și Eu lucrez, și lucrez ca Tine, că-Ți sunt ucenic desăvârșit, și așa Te mângâi, iar lucrarea mângâierii dintre Noi, o luăm și o presărăm peste poporul cuvântului Meu, ca să învețe el puterea ei și să intre sub acoperământul ei cel ocrotitor de fii, o, Tatăl Meu scump! Amin.

Și tu, scumpă mama Mea, alătură-te și te bucură învățând pe poporul Meu, că nu este bucurie mai mare ca învățătura când poți s-o dai, când poți lucra cu ea, mama Mea. Iată ce măreț a dat Tatăl învățătura din El, mamă: cine nu are învățător, nu are viață, ci are numai trup fără de viață, fără de învățătura peste el, căci cuvântul învățaturii este viață, mamă. Așa a învățat astăzi Tatăl în mijlocul poporului Meu, și de la el pe tot omul. O, mare e durerea de la cei ce n-au știut și nu știu să fie credincioși! Iată, cei ce nu au învățător și numai de la el să lucreze, aceia se scriu în rândul celor necredincioși, mamă, și e prea mare pentru Noi această durere, o, Tatăl Meu și, o, mama Mea!

O, dacă tu, poporul Meu, auzi pe Dumnezeu grăind așa acum, mângâie tu pe Învățătorul tău, așa cum L-am mângâiat Eu, și ia de la El și lucrează ca El, ca să aibă Domnul ucenici, poporul Meu. Cel ce nu ascultă de învățător, acela nu este cu nici un chip ucenic, căci nu este ucenic cel ce stă peste el mai mare ca învățătorul său, ci este cruce pentru învățătorul său unul ca acela. O, să nu lași să pier din viața ta, din fapta ta, din calea ta, poporul Meu. Iată-l pe poporul pe care cincizeci de ani l-am învățat, iar el nu M-a ascultat, ci s-a cărmuit după sine și nu după învățătura Mea de peste el. O, e zdrobit cerul de la cei ce s-au scris cu necredincioșii după ce i-am învățat atât de mult viața, atât de dulce calea împărăției Mele cu ei și între ei. Ei însă au împărțit ei, și tot așa lucrează și azi peste viața lor, și nu au cărmă, și nu au toiag, și nu au Dumnezeu.

O, mama Mea, cum să-ți mângâi sărbătoarea ta? Trâmbița Mea Verginica așteaptă să se mângâie strigându-i pe cei ce au stat auzindu-Mă la gura izvorului Meu, la gura ei prin care Eu am miluit un popor cu învățătura cea din cer ca să-i fac pe ei fii ai cerului pe pământ. O, mama Mea, hai să putem mereu, mamă. Tatăl Ne dă putere. Amin, amin, amin.

– *Și puterea Tatălui e în Tine, Fiule scump al meu, copil al ascultării de Tatăl, căci Te-a făcut Tatăl pildă de Fiu al Său pe pământ, ca să Te vadă omul, Fiule scump. Și iată ce-i spun eu omului: cel ce crede pe Dumnezeu, acela Îl vede pe Dumnezeu. Amin.*

O, popor al învățaturii cea din cer peste tine! Ia aminte la David, unsul Domnului, cel plin de credință și de mângâiere pentru Domnul său, căci el așa a spus: «Văzut-am înaintea mea pe Domnul pururea, căci de-a dreapta mea este El, ca să nu mă clatin». Amin.

Acum, adu tu zi de sărbătoare lui Dumnezeu, și vom sta apoi cu toată masa cuvântului între noi și tine, popor învățat de Dumnezeu, și va sta trâmbița Domnului la masă de cuvânt cu noi și cu tine, și va suspina de se va răcori suspinul ei cel lung, cel adânc în duhul ei pentru poporul ei cel neascultător și care s-a dus și a stat cu cei necredincioși și s-a scris cu ei.

Te vrea Domnul ucenic cu suspin, căci suspinul Domnului și al sfinților Lui e lung și adânc, popor hrănit cu suspinul Domnului. Amin, amin, amin.

– O, mama Mea, Ne vom așeza apoi și vom lucra, mamă, și vom sta înaintea celor ce iubesc învățătura și viața, și vom suspina și Ne vom mângâia în suspin, mamă.

Iar tu, popor miluit, ascultă-L pe Domnul și mângâie cu credința ta suspinul Lui. Amin, amin, amin.

O, hai să putem mereu, copiii din porți. Tatăl ne dă putere. Amin.

Era sărbătoarea Maicii Mele când am adus în cuvânt durerea Mea și pe a ei de la cei ce n-au voit să-Mi întărească Mie cărarea după ce Mi-am luat trâmbița la cer, ci au voit să Mi-o înfunde ca să nu mai fie ea. A așteptat trâmbița Mea coborârea Mea de după acea sărbătoare, și iată, iarăși, în sărbătoare pentru mama Mea, Mă așez în carte cu suspinul cel din cer de la cei ce n-au pătruns cu credința lor taina iubirii cerești a acestui cuvânt, ca să nu lovească, să nu șubrezească ei cărarea Mea spre om după ce Mi-am luat trâmbița la cer. Dar cei ce sunt fără de minte, cunoscând pe Dumnezeu, nu-L cunosc și nu-L primesc pe El pentru ei.

O, mama Mea, hai să-l învățăm pe poporul cel de azi, căci suntem învățatori, mamă. Poporul cel de cincizeci de ani, cel de la început și de la mijloc, și mai încoace, n-a avut înțelepciunea iubirii cerești, căci a fost trupesc de tot, bietul de el, iar cei trupești n-au temere de Dumnezeu, și din pricina aceasta n-au înțelepciunea mântuirii, n-au minte pentru cer, mamă, și să învețe poporul cel mic cele ce vreau Eu să spun acum.

Hai să pătrundem peste cei neînțelepți care n-au voit cu Dumnezeu și hai să lucrăm. Trâmbița Mea Verginica așteaptă să se mângâie în suspin, strigând cu cuvântul pentru cei pe care i-am miluit Eu multă vreme ca să-Mi fie ei popor, dar ei n-au fost ascultători, și s-au dus și au stat cu cei necredincioși și s-au scris cu ei, mamă. E mult și lung suspinul cerului din pricina țarinii fără de rod, căci mulți din cei ce au luat acest cuvânt nu i-au simțit puterea, dar cuvântul Meu este viață numai pentru cei ce iubesc viața și se sfințesc în ei pentru ea, mama Mea. Amin.

– Să ne amintim, lângă poporul Tău cel iubitor, să ne aducem aminte, noi și el, că la prima Ta venire între oameni tot așa de puțin ai fost iubit și urmat, Fiul meu iubit. Au fost puțini cei ce Te-au cunoscut de trimis al Tatălui, puțini între cei mulți care-Ți auzeau cuvântul vieții, căci iubirea de trup îi biruia pe ei, ca și pe cei de azi, care, auzindu-Te, nu Te-au urmat mai mult, nu s-au făcut cărare a omului spre Tine ca să le fii Tu la mulți Mântuitor. O, dacă Tu nu-i aduceai lângă izvor pe cei mai mici veniți în vremea cea din urmă a trupului trâmbiței Tale Verginica, n-ai fi avut ucenici cu suspin ca și al Tău pentru omul cel pierdut de cer pe pământ, și Ți s-ar fi înfundat cărarea, Fiule Doamne. O, așteaptă trâmbița Ta. Hai să-i dăm intrarea în carte, iar poporul Tău să învețe să asculte de tot cuvântul Tău de până acum; aceasta îl învățăm noi pe el acum, căci suntem învățatori, Fiule Doamne.

Hai, Verginico! Tu ești trâmbița Fiului meu. Hai să învățăm poporul, căci suntem învățatori, iar cei ce sunt fiii învățaturii ne vor asculta pe noi. Amin.

– Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh Învățătorul, și mărire ție, mamă din cer, născătoare a Domnului tău și al meu și al celor ce iubesc învățând și lucrând viața cea din cer pe pământ! Mărire zilei tale de serbare între sfinți, și vom fi învățatori și îți vom slăvi serbarea. Amin.

O, Doamne, am intrat în carte și, iată, îmi răcoresc durerea mea cea de la multul meu suspin. Mă doare de la cei ce ne-au disprețuit, mă doare, Doamne, și nu avem alin decât de la cei ce sunt azi fiii învățaturii, și care ne ajută și ne mângâie cu înțelepciunea lor cea pentru viață, Doamne. O, e mare pe pământ păcatul disprețuirii cuvântului Tău, și mult popor a ascultat acest cuvânt, și tot atât de mulți s-au dus într-ale lor apoi, ca și pe vremea trupului Tău când mulți Te auzeau și puțini de tot se alegeau ca să rămână vii apoi și să-Ți ajute calea Ta spre om. Cine-și disprețuiește învățătorul, este cel nemulțumit de el, și apoi se duce acela spre neascultare, căci nesupunerea vine în om de la duhul cel rău al iubirii de sine, al părerii de sine, și un așa om nu are Dumnezeu pe pământ Căruia să-I stea supus și prin Care să aibă viață.

Mă uit cu jale lungă și cu suspin adânc la poporul cel cincizeci de ani îmbiat de glasul cuvântului Tău, Doamne bun, și mă frâng de durere privind acest drum al strigării Tale peste el. Toți Te-au vrut milos, și altfel nu Te primeau peste ei. Ca unul Care să le faci voile pe care și le făceau, așa Te-a vrut poporul care Te auzea prin glasul meu de trâmbiță a Ta, iar dacă dădeai

să-i cureți și să-i faci plăcuții Tăi, ei Te loveau peste gură și peste mână, iar Tu Te purtai ca un om și nu ca un Dumnezeu peste ei. Trupul meu se sfărâma sub arșița coborârii Tale la ei și drumul Tău dădea să se înfunde, că n-aveai ajutor de la ei pentru venirea Ta. După ce mi-ai luat din suferință trupul, am făcut din surioara mea o bărcuță dulce și i-am trecut peste ape cu ea pe cei abia născuți din truda mea cu Tine, iar poporul cel de până atunci a dat să-Ți stârpească acest rod cu care aveai să înaintezi Tu, și durere mare s-a așezat atunci pe mine și pe Tine, căci chiar cei din neamul meu cel după trup, pe care i-am îngrijit eu prin Evanghelia Ta, chiar aceia au stat la cârma furtunii cu care loveau rodul meu cel pentru Tine, cel pentru cărarea Ta pe mai departe apoi.

O, cum să nu-mi fie greu și lung suspinul când știu că n-ai fost prețuit în casa mea, între cei din neamul meu cel după trup, Doamne! Aceștia n-au prețuit-o nici pe surioara mea, după ce eu m-am așezat lângă Tine în cer, și când am așezat în ea venirea Ta ca să poți cu ea până la cei ce vor fi porți ale Tale, ale venirii Tale cuvânt pe pământ pe mai departe, și ca să nu-Ți stea cuvântul din cursul lui. Și iată, Tu așa ai împlinit și n-a putut furtuna să-Ți înfunde calea, căci Tu ai spus că vei fi până la sfârșit cu fiii învățaturii sfinte și dulci a tainei iubirii cerești pe pământ, o, Doamne Care de cincizeci de ani vii venind și cuvântând și învățându-l pe om viața Ta și tainele ei și puterea ei în fiii vieții.

Cuvântul dintre mine și Tine, să fie el învățătură de minte peste om, căci noi suntem învățători, Doamne. O, cum să facem, oare, să încăpem cu duh de pocăință între ai mei după trup, care n-au voit să le fii Tu Dumnezeu și să știe cum să Te urmeze, cum să le fie milă de Tine, și de mine, și de ei, ci, din contra, ei au luat în mână pietre ca să-Ți strivească rodul cu care Tu trebuia să-Ți păstrezi și să-Ți ridici iarăși popor? O, de atâta vreme îi așteptăm să șteargă ei obrazul Tău cel împrôscat de ei, fața Ta în cei mai mici ai Tăi de azi, fața de azi a lucrării Tale de pe pământ! Mi se frângea de durere duhul când mergeam prin cetăți cu glasul meu de trâmbiță și cu cei mici, abia ridicați la lucrul Tău ca să-mi trezesc poporul cel adormit, după plecarea mea, și când în urma noastră mergeau ei și dărau tot lucrul Tău și al meu de peste poporul cel hrănit peste tot până atunci cu cuvântul Tău cel prin gura mea izvorât. I-ai povățuit pe ei să învețe zidăria, ca să lucrezi Tu cu ei apoi, dar ei n-au iubit cerul, și iată-i rămași fără de Stăpân pe pământ, și în zadar zic ei că Tu ești Dumnezeul lor. Zic și ei cum zice toată lumea, și și-au lăsat lumii copiii, și lumea i-a murdărit, și așa stau, și nu-i văd să caute spălare, și nu-i văd să se teamă de faptele necredinței lor. Fetele surioarei mele n-au voit să fie cu Tine și cu mine și cu ea, Doamne, și nici un copil de-al ei nu s-a făcut nouă bucurie în cer. Casei Tale se cuvine sfințenie, iar casa în care Tu ai coborât în trupul meu, ei n-au ținut-o a Ta și a lucrului Tău, și au luat-o să fie a lor, și vor fi întrebați de această risipă a casei Tale și se vor înspăimânta pentru acest răspuns. Am luat-o din trup pe una din ele, pe care am lăsat-o în casa Ta și a mea la plecarea mea la Tine, căci nu purta grijă de sfințenia casei Tale, și aducea în casă lume a fărădelegii, așa cum în curtea casei mele este și acum, prin cei rămași în ea și care nu poartă grijă de lucrurile Tale cele numite Ție. Cum să facem, oare, ca să le stărnim umilința și pocăința? Mă ustură rana duhului așa cum mă ustura rana trupului. Vino-mi în ajutor, Doamne, și vino și lor în ajutor, că vremea e rea acum pe pământ, și n-o cunoaște omul, dar eu Te rog de lângă Tine, stârpește puterea cea rea a acestei vremi înnegurite și păzește Tu patria cerească și lucrarea cuvântului Tău de peste ea și dă-i putere poporului Tău cel mic să stea în Duhul Tău ziua și noaptea, și prin lucrarea Ta cu el să-i trezești la pocăință și pe cei după trup neam al meu, și pe cei după duh, că mulți au mâncat din mâna Ta prin mine și nu mai sunt aceia casa Ta, Doamne. O, nu mă doare că au hulit și că le-au scos ei nume rău celor cu care azi Tu Îți lucrezi lucrarea Ta, ci mă doare că nu vor să intre și ei sub acoperământ de vreme rea, căci vremea de acum este durerea Ta cea de la capăt de timp, și nimeni nu poate trece prin ea nezdorbit dacă nu știe să stea cu Tine sub scutul Tău acum. Iată, duhul răzvrătirii, duhul acestei lumi, dă mereu să nu se lase, dă mereu să-și facă loc cu intrigă și cu slăbire apoi peste cei ce

stau la masa Ta, dar Tu ocrotește-i pe toți și hrănește-i numai din cer mereu și învață-i pe ei să fie ucenici cu suspin și să nu iasă afară din împărăția Ta, căci cei ce au voia lor în ei, aceia pier prin ea. Să ia toți învățătura din vorbirea Ta cu mine: cei ce au voia lor, aceia pier prin ea.

O, ai grijă de lucrarea Ta și de poporul Tău cel mai mic și paște-l pe el ca să-l ai, Doamne. Mi-e duhul în durere pentru poporul cel rătăcit și nepăsător de rătăcirea lui, de umilința lui și de pocăința lui. Dă-i lui trezire, Doamne. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, au fost două căi din care putea să-și aleagă una acest popor atâta vreme hrănit de Noi. Supunerea și voia liberă au fost aceste două căi. Supunerea era de-a dreapta Mea, iar voia liberă era de-a dreapta lor, iar dacă lor nu le-a plăcut de-a dreapta Mea, și-au înghițit amarul lor și n-au știut că așa au făcut. Am spus aceasta ca să audă ei ce am spus. Amin.

Voi grăi în cuvântul Meu despre aceste două căi și voi fi Învățător prin aceasta și mulți se vor folosi în bine sau în rău, după voia lor, după ce Eu, Domnul, voi vorbi despre aceste două căi. Îi voi ajuta pe mulți să priceapă, căci sunt Învățător, și voi privi apoi pe pământ, ca să văd. Amin.

O, Verginico, e prea mare durerea lui Dumnezeu. Omul este nepăsător de viața lui cea pentru Dumnezeu. Lucrarea cuvântului Meu voiește să-i trezească pe mulți, dar am nevoie de putere pentru ea pe pământ, și poporul Îmi este mic și firav. Învăătura Mea e dulce, și cu ea îl hrănesc Eu pe el, și voiesc cu el să pot să ies la liman și să-I aduc Tatălui tot lucrul Meu cel de la El dat și săvârșit. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să fii tu zi și noapte sprijinul Meu și rodul cuvântului Meu, căci poporul cel cincizeci de ani hrănit n-a voit să Mă sprijine pentru Duhul Sfânt cu Care Eu suflu peste om. Voiesc să pot cu tine, poporul Meu de azi, iar tu să voiești mereu calea cea de-a dreapta Mea, supunerea ta sub mâna Mea de Stăpân al tău, căci voia liberă pe care și-a ales-o poporul cel de până la tine, Mi-a strivit biruința Mea cea pentru el, și pe care trebuia s-o am, ajutat de el. Dar Eu am rămas fără de el acum. Îl aștept, îl tot aștept, dar el e obosit înghițindu-și amarul lui. Eu sunt Cel ce dă viață, dar nu vine omul să-i dau, și nu mai vine nici poporul care M-a auzit atâta timp în cuvânt. Îl aștept pe cel ce M-a auzit prin acest cuvânt, ca un Dumnezeu mare îl aștept, și le dau, dacă ei iau, duh de umilință și de pocăință, ca să caute ei viața. Amin.

O, poporul Meu, învață de la Dumnezeu viața și lucrează-o și păzește-o apoi, mereu păzește-o, poporul Meu, căci taina raiului este lucrarea Mea cu care stau peste tine, iar tu să ai înțelepciunea temerii de Dumnezeu și să fii rodul ei, căci Eu pentru tainele Mele te-am ales și te-am crescut și mereu te cresc.

Și acum te privesc și mereu te privesc, și voiesc să-Mi bucuri tu privirea și Duhul Meu, popor călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

01/14-10-2006